

rømmer selv udenbyes Folk og paa Landet endog uden videre tilstøder alle „omboende Beboere“, skal Udvalget ikke indstille nogen dertil sigtende Tilføining til de her omhandlede Bestemmelser, i hvilke det efter Omstændighederne mener ikke forøvrigt at burde foreslaae nogen Forandring.

Bed § 45 vil der blive foreslaaet en lille Redactionsforandring, som skal forebygge den Misforstaaelse, at der til Tømmerhandel nødvendigvis udfordres særskilt Borgerklub.

§ 47 bestemmer, at de Høkere, som ville benytte den Ret til Udskjænkning af Brændeviin, som af Communalbestyrelsen med Indenrigsministeriets Samtykke kan tillægges dem, ikke dermed skulle kunne forbinde nogen anden Handelsnæring. Denne Bestemmelse, som staaer i god Harmoni med Lovens hele System, turde dog behøve en enkelt Undtagelse, nemlig med Hensyn til Brændeviinshandel, som overalt i Udcastet betragtes som en mindre Ret, end den at udskjænke Brændeviin, og paa hvilken der kan erholdes særligt Borgerklub ifølge § 48. Denne § havde i det oprindelige Udcast en ganske anden Betydning, end nu, og det turde nu nærmest kun være netop Høkere, som kunne have Anledning til at benytte samme; men blandt Høkere er der ingen, som dertil kunne have større Dpfordring, end de, som dermed tillige kunne forene Ret til Udskjænkning.

Bed § 51 skal Udvalget foreslaae et Par ubetydelige Redactionsforandringer, da den Tanke, at Bevilling til Handel med Klude m. v. skal kunne tilbagefalde, naar Vedkommende paadrager sig Mistanke for Hæleri, formeentlig er udtrykt mindre heldigt ved at fordre en „Eragtning for, at han kjober staaalne Sager“, og da der ikke mere ved denne, end ved alle Lovens øvrige Paragrapher, er Grund til udtrykkelig at antyde, at Netten ogsaa kan overdrages til Kvinder, efterat disse i det Hele i Næringsforholdene ere stillede lige med Mand. Endelig bør det formeentlig tilføies i Slutningen, at den Kjendelse, som derfor skal

erlægges, i Kjøbstæderne „tilfalder Kammertassen“, ligesom det i den tilsvarende Bestemmelse for Landet (§ 57) udtrykkelig er sagt, at den der „tilfalder vedkommende Sognecom-mune“.

Naar det er overladt Magistraten ifølge § 58 at afgjøre, hvorvidt det kan tillades Viinhandlere o. desl., som erhverve Ret til Udskjænkning, tillige at forsyne deres Gæster med Spisevarer, og ifølge § 60 at tilstaa enkelte Værtshuusholdere Tilladelse til at herbergere Rejsende, har man ønsket, at disse Rettigheders Meddelelse udenfor Kjøbenhavn maatte forbeholdes Communalbestyrelserne. Udvalget har saa meget mindre herimod fundet Noget at erindre, som der hos disse tør forudsættes størst Kjendskab til de paagjældende Personligheder og til den Trang, der i saa Henseende maatte være tilstede i Staden.

§ 66 indeholder dels den almindelige Regel, at den, som er berettiget til et Næringsbrug, ogsaa er berettiget til dertil at bruge hvad Medhjælp han vil (altsaa Mandfolk eller Fruentimmer, Borne eller Børn, særligen udbannede Svende eller Dagleiere og Haandlangere), dels den specielle Bestemmelse, at de, som ikke allerede ere i Besiddelse af en større Ret, strax skulle kunne, foruden deres Hustruer og Børn, dertil bruge Haandlangere og een Læredreng. Denne sidste Bestemmelse kommer saaledes strax til Anvendelse paa de Næringsbrugere, der ikke alt have samme eller større Ret (hvilket med Hensyn til Frimestere særligen, endog med de samme Ord, er gjentaget i § 89); men ligesom den kun vil erholde en meget indskrænket Virkekræft, saaledes vil den tabe al Betydning, naar efter Overgangstidens Udløb den større Ret efter den første Bestemmelse indtræder for Alle. Denne almindelige Regel vil derimod strax kun komme til Anvendelse paa dem, som efter Næringsbevæis nedsætte sig paa Landet, men i Kjøbstæderne foreløbigt være underkastet de Indskrænkninger, som de nu bestaaende Nætsforhold medføre, f. Ex. Haandværksmestrenes Forpligtelse til at bruge Svende. Da den